

HIÇKIRIKLAR

MELİH HÜZNİ ULUĞ
KIZILKEÇİLİ

T.B.M.M. E.BAŞMÜTERCİMİ

Ankara
1960

“Her hakkı saklıdır, yazarından yazılı izin alınmadan
alıntı yapıp; yayımlanamaz, kullanılamaz.”

Copyright © ULUĞ KIZILKEÇİLİ

Copyright © www.ondokuz.gen.tr

Copyrihgt©2000.www.ondokuz.gen.t

Copyright©2001.www.ondokuzbiz.com

Copyright©2001.www.19muhammedali.com

Gözle olmaz, özle gel bak sûret.i mâkûsuma;
İsm.i Azam nakşolunmuş Fıtrat.ı kâmûsuma!
Bî.mekânken «Hak» dı ismim! zî.mekânken oldu hâk!
Nûr.u aşk.ı Ehl.i Beyttir renk veren Fânûsuma!

Edremî ; 26/2/1951

İçindekiler

-KÂLBİ AÇMA DUÂSI-	7
Fransızcası :	7
-ÖNSÖZ-	8
İngilizce :	8
PROLOGUE.....	8
Fransızcası :	8
PROLOGUE.....	8
İtalyancası :	8
PROLOGO.....	8
“TAKDİM NÂME”	10
-TİYATRODA BİR MECZUP-	15
-FOTO HAKİKAT-	16
- PENCERE IŞIKLARI-	17
-KADIN-	19
-BEKAR HAYALLERİ-	20
-YÛSUF ve ZÜLEYHA-	21
-MEYUS BİR ANIM-	22
-BEKÂR YATAĞI-	23
-GİTARİST BİR KIZA-	24
-ZAYALLI ÜMİT-	25

6 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

AYŞENİN MEZARINDA.....	26
İNİLTİLER.....	32
VİCDAN AZABI.....	33
ÇOCUKLUK HATIRALARI.....	34
YER CEKİMİ	36
Sevgili ANNE ve BABACIĞIMA.....	37
‘ULUĞ’dan Mustafa Hüzniye ikinci Velâdetnâme’	38
TERK.....	58
EDEBİYATÇILARA.....	58
VEDÂNÂME.....	59
SLEEP	61
UYKU.....	62
TO MY WIFE BEYOND THIS LIFE.....	63
HAYÂT ÖTESİ HAYÂT ARKADAŞIMA.....	64
MECZUP ve DİLENCİ.....	66
KIRLI DÜĞÜM.....	68
SON SÖZ.....	69

-KÂLBİ AÇMA DUÂSI-

Fatiha suresinin batını tercümesi : (2. derece)

RAHMÂN ve RAHÎM merkezimiz Kalbin adıyla :
Şükran sana ey her adı nabzımda vuran kâlb !
Rahmet dolu son tahtını sinemde kuran kâlb !
Şöhret senin ancak ! Nefesim anmak içindir !
Kudret senin ancak ! Kafesim yanmak içindir !
Tâ vuslata dek sinemi hicrin ile yandır !
Çal “Sur”unu ! Kalksın ölü ! Gafletten uyandır !
Zîrâ teni makber olanın ömrü ziyandır !

**Uluğ,
Ankara – 24.04.1960**

Fransızcası :

**– Traduction esoterique du lier chapitre du Coran (2
ieme degre)**

Priere pour l’ouverture du Coeur
Au nom du Coeur clement et Misericordieux :
Louange au Seigneur de tout mon corps, a Dieu !
Maître du Coeur ! Celement et Misericordieux !
Tu es seul digne de gloire ! Mon âme y a recours !
Tu as seul le pouvoir ! Je supplie ton secours !
Dirige-moi dans la voie de tes epreuves severes !
Dans la voie des elus, de ta lumiere couverts !
Pas dans celle des scelles ! Ni dans celle des pervers !

**Par Uluğ,
Ankara – 24.04.1960**

8 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

-ÖNSÖZ-

Bu kitap, bir yangının arta kalan külüdür !
Deşerseniz, altından çıkacak bir ölüdür !
Öyle garip ölü ki taşır boş tabûtunu !
İçinde otuz yıllık gençliği gömülüdür !...

Uluğ

28.04.1960

İngilizce : **PROLOGUE**

Don't think I am a poet or a philosopher !
Neither a heavenly bird, nor a reptile am I !
But an old visitor in a ruined grave,
Where I buried my youth without any cry !

By Uluğ

Fransızcası : **PROLOGUE**

Ne me croyez pas poete ou philosophe !
Je ne m'eleve ni si haut, ni ne descends si bas !
En un vieux pelerin je tourne mon tombeau,
Où j'ensevelis ma jeunesse sans meme dire un helas !
Par Uluğ

İtalyancası : **PROLOGO**

Non mi creda poeta ovvero filosofo !
Non sono ne rettile, ne aquila su cima !
Ma un visitatore in una tomba dove,

Hiçkırıklar 9

Giace un giovane senza alcun lacrima !

Da Uluğ

10 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

"TAKDİMÂNÂME"

Bugün neşre başladım manzum külliyyatımı,
Takdim ederken size sır dolu hayâtımı,
Kefenimsi biçimde ;
Mehtapta mezar soyan aç kalmış bir hırsızın,
Veya son görücüye çıkan yaşlı bir kızın,
Utancı var içimde !
Otuz yıllık ömrümde hep hakikat aradım ;
Tek başıma beş lisan öğrenerek taradım,
Maşrıkı ve mağribi ;
Bütün insânlık için kanayan bir yarayım ;
Ne oğlum var seveyim ! Ne karım var sarayım !
Yalnızım ALLAH gibi !
Her nefes "EHL-İ BEYT"i kanlı yaşlarla andım ;
Bir kevser havuzunda şükür en son yıkandım,
Çıktı, o irsî kirim !
Ölülere rûhumdan yaparım sun'î ilkah !
Cibrîl gibi Meryem'e üflerim bilâ nikâh !
Yine de hep bâkirim !
Benden evvel RABB'imi görür bakan gözüme !
Artık Sinâ dağından ışıldayan özüme,
Kabir değildir tenim !
Fişi güneşe takıp, olmuşum dev bir radar !
Yedi kat yer dibinden Arş-ı âlâya kadar,
Dalga alır antenim !
Bir inilti işittim dolaşırken fezâda,
Baktım, kara bir mikrop bir hayvâna ezâda :
Hurâfe ile Beşer !

Hıçkırıklar 11

Bileyip neşterimi sırtında seyyarenin,
Daldırdım merkezine iltihaplı yârenin !

Aktı içinden mahşer :

İstavroz, tespih, ibrik, yobazlık, devrimbazlık,
HAK'la kul arasında simsarlık, madrabazlık,

Çıktı, yaptım pansuman !

Havra, Kilise, Câmi, her türlü put müzesi,
Toz oldu çarptığında irfanımın füzesi !

Yere indi âsüman !

Feylesof muyum ? Mesih ? Yok ! Mehdi ? Hâşâ !
Sâde loş bir sahneyi eyliyorum temâşa !

Tiyatrodayım mâdem !

Öyle bir piyes ki bu titrerim tiril tiril,
Her temsilde açıyor perdesini bir goril,

Ve kapıyor bir Âdem !

Son bir heykeltıraşım inmiş göğün üstünden,
Bir insân çıkarırım yontup hayvân büstünden !

ALLAH'tır hep modelim !

Ayırıp samanından Âdem'in çamurunu,
Yoğrurum güneşte yeniden hamurunu,

Dâim kan kokar elim !

İlerlerken RABB'ime, doğru bir yolda emin,
Bir çığlık işiterek önünde makinemin,

Yaptım acı bir fren !

Son ahret katarıyım, dünyâdan geçer rayım !
Verin gözyaşınızı vagonuma sarayım !

Haydi kalkıyor tren !

Loş ve mahsundur diye ta'n edilmez makbere !
Gece semâda bile otuz günde bir kere,

12 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Bedri olur bir Ayın !
Görmeseniz de hiç burnunuzdan ileri,
Hep ağlaya ağlaya yazdığım şiirleri,
Gülerek okumayın !
Her kelimem fersûde, her satırım perişan...
Bu belki uslûbumun kemâline bir nişan,
Kırıktır yaşlı yüz !
Kâh verilir katlime, kâh tâlîfime karar !
Kimi şi'rimde vezin, kimi kafiye arar,
Kimi de bir tefeyyüz !
Namûsunuza teslim ettim herbir sırrımı ;
Gösterdim yatak, yorgan, çarşaf ve hasırımı,
Kalktı mahremiyetim ;
Bunları kim satarsa bir şehvet pazarında,
Yakasına yapışır yarın HAK nazarında,
Çırılçıplak bir yetim !
Deyin "Bu bir meczuptur ! Veya bir rûh hastası !
Mezar taşına çarpıp çatlamış kafatası !
Serseri ! Bir derbeder !"
Darılmam –size asla, tuza kızmaz bir deniz !
Yalnız bana yanılıp "Geç ! Bir şâir !" Derseniz,
Hortlağım takip eder !
Der : "O ne bir Hügoymuş ! Ne de bil bir Şekispir !
Belki yalnız kılığı değişmiş eski bir Pîr...
Üç ismi vardı niçin ?
Ona heykel dikme de, Kitabına gel eğil !
İnmişti dünyânıza "Nobel"inizi değil,
Sırf sizi almak için !
Gözü yoktu alkışta, kadın kız, paranızda,

Hıçkırıklar 13

“Uçan dâire” gibi gezerdi aranızda !

Misâfirdi bir anlık ;

“Sûr” sesini duyunca dedi sevinçle “Lebbeyk !”

Vücûdundan fırlattı “Şems”e ilâhi bir peyk !

Kaldı size karanlık !

Beyitlerini sıkınız, “EHL-İ BEYT” kanı damlar !

Kafiyeleri ezin, kalkar başsız adamlar !

Kâinat çınlar ahtan !

Artık – o kimdi ? Diye sorup durmayın, ardır !

Balığın vücûdunda sudan başka ne vardır ?!

İnsânda da ALLAH’tan ?!!

Gelin ! Diriyim henüz ! Nefes alıyor mumyam !

Kendi etini çiğner kabrinde pis bir yamyam !

Kusarak için için !

Kâlbimden her vurdukça çıkar “tam tam” sesleri !

Kalkmış Piramidinden “Mısır”ın Ramsesleri !

Bir “Ölüm dansı” için !!!

Genç bir kazâzedeyim ! Günahların sisinden,

Kâlbinizin buzuna çarpan Nûh Gemisinden,

Bir ben kurtuldum en son !

Teknenin enkâzını taşıyorum adama,

“Cuma”dan başka kimse yok benzeyen “Adam”a !

Ağlıyor hep Robenson...

Tenimi bayrak gibi asmışım omurgama !

Belki görür bir “kaptan” deyip uzaktan, ama,

Görünürde yok ışık !

Gözlerim ufuklara baka baka kör oldu !

Toprağı öpe öpe ağzım toprakla doldu !

Hâlâ bekliyor âşık !

14 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Elbet bir gün yanaşır bir “Gemi” bu kıyıya !

İnsân Dünyâ denilen karanlık bir kuyuya,

Konmuş bir çıkırıktır !

Göğ’e “Su” çekmek için ederken ömrü fedâ,

Kanlı zincirlerinden duyulan tek bir sedâ,

Boğuk bir “Hıçkırık”tır !!!

M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ

Ankara – 20.02.1960

-TİYATRODA BİR MECZUP-

Bir gece yolum düştü garîp bir tiyatroya,
Dedim : “Şöyle güleyim ömrümde doya doya !”
Yanıyordu üstünde pırıl pırıl ışıklar ...
Vuruyordu zemine semâvî kırıksıklar...
Hayâl hayâl bir kuyruk... tabût tabût bir sıra ...
Bekledim... saç ağardı...saat vardı asıra !..
Mezar gibi gişeye
Varıp, dedim bir şeye :
Ver bir bilet evlâdım,
Sahneye iki adım !
Girdim dar bir kapıdan, merdiven hep inişti !
Dibi loş ve yuvarlak, dünyâ kadar genişti !
Kulisten duyulurken boğuk bir âh-enîn,
Kan kokan perdeleri açıldı bir sahnenin !
Bir aktör her hayvânı taklîd etmekte idi,
Bütün “insân” taklidi yapanlar – “Bak ! bu kedi !
Bu köpek !” Diye coşmuş,
Gülüyordu, ben bîhûş,
Mendilimi bağladım,
Sessiz sessiz ağladım...

Uluğ,
İstanbul- 10.07.1959

16 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

-FOTO HAKİKAT-

Yedi kat merdiveni yaşlarla ine ine,
Zoraki tebessümle dünyâ objektifine,
Poz veririz bir anlık !
O bir an içersinde yüz kırışır, saç terler,
Ve resim çekilince hemen bizi iterler,
Bir odaya... karanlık !
Sopsoğuk bir atölye, tavanından kurt akar !
Her duvar deliğinden binlerce dev göz bakar !
Avaz çıkar ayyuka !
Derler : “kendin banyo yap burda kendi filmini!
Gör hakîkî yüzüyle ahlâkını, ilmini !
Haydi “arab”ı yıka !”
Titrerken dökülür et, kalırız bir iskelet !
Görememek ortada işe yarar bir âlet,
Arttırıryasımızı ;
Bir çanak bulmak için araken sağı, solu,
Uzatır bir kemik el bize içi kan dolu,
O kafatasımızı !
Filmimizi yıkarken artık dehşet içinde,
Garîp sesler duyulur odanın kerpiğinde !
Bakarız biri mi var !
“– Şükür evham !” Der iken arkadan biri dürter,
İrkilerek döneriz, alnımızı yıkar ter :
Gülmekte bir canavar !
M.H. Uluğ KIZILKEÇİLİ
Ankara – 05.02.1960

- PENCERE IŞIKLARI-

Sokaklarda her gece, el ayak çekilince,
Dolaşırım derbeder, kafamda ince ince,
Mısralar öre öre...

Evler der “– Sır vermeyin dikkat bu haşarıya !
Şiir yazar ışığın perdeden dışarıya,
Sızan rengine göre !”

Ne zaman pembe ışık göreceğ olsam gece,
Derim : “Bekârları da yâd edin bir derece !
Olmayınız duygusuz !

Kendinizden geçerken düşündünüz mü siz hiç ?
Şu anda nice kızlar yatakta çekerler iç !
Nice oğlan uykusuz !”

Yeşil ışık ! Demek ki bir kardeşim şu anda,
Yıkamakta rûhunu o huzûr-u RAHMÂN’da,
Ağlayıp garîp garîp...

Her alnını koyuşta yamalı seccâdesi,
Akıtarak ağzına bir MUHAMMED bâdesi,
Der – “Gel nûş et ey karîp !”

Sarı ışık ! Acaba hangi veremli bir genç,
Bakıyor o ağzından damlayan kana iğrenç ?
Eriyorken ciğeri...

Gözün burda kalmasın sakın yavrum giderken !
Doğarken ölsek bile ölüm değildir erken !
Hayâtın yok değeri !”

Mavi ışık ! Her hâlde bir ziyâfet sofrası !
Cemiyetin ülserli miğdesinin safrası,

18 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

İfraz olmuş masaya !

Hizmet ederken uşak iki ayağı sakat,
Tekmeliyor efendi ve derhâl bir avukat,

Uyduruyor “Yasa”ya !

Beyaz ışık ! Mektep bil ey talebe cihanı !
Hayât denen zamanı belirsiz imtihanı,

Alnının akıyla geç !

Kopya çekme ! Bilmezsen, hiç ezilip büzülme !
Versen de vermesen de elemeyi üzülme !

Sonuç elenmek er geç !

Hiç ışık yok şu evde, kâfir mezarı gibi !
Uyku denen gaflette demek şimdi sâhibi !

Dürtme sakın Azrail !

Bırak ! Sabah yine o açsın o kör gözünü !
Belki yorup düşünüy, bulur saklı özünü !

Nüzül eder Cebrail !

Nazarlarım böyle sıçırıyor camdan cama,
Röntgen ışığı gibi delip duvarı ama,

Gördüğüm hep iskelet !

Kemik aralarını dolduruyor hayâlim,
Çıkıyor neticede hep evlâd-ü-ayâlim !

Neye eyler delâlet ?

Nihâyet ezan sesi ! Her şey geliyor dile ...
“ALLAHÜ EKBER !” Diye titreşiyor vecd ile,

Perde kırıksıkları !

İşte şafak söküyor, gündüz geceyle pür cenk !
Siz de artık sönünüz ! Rûhum gibi rengârenk,

Pencere ışıkları...!

M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ– Ankara – 19.03.1960

-KADIN-

Kadın, rübâb-ı tabiatta tatlı mızrâbdır !
Pür-ihizâzdır o teller makâm-ı vahdetten !
Kalırdı sâdece Meryem o kanlı minderde,
Eğer o ilk gece tecrîd edilse bir etten !
O oldu Âdem'e bir eş semâda yevm-i ezel,
Kadın tebessüm-ü RAHMÂN ve hatm-i hilkattır !
Ne gam ! O yüzden o yerden kovulmuş olsam da,
Onunlayım ya bu kâfi ! Kârım bu sirkattır !
Cehennem olsa dayanmaz, söner o gözyaşına !
Rahîmi, Cennet-i âlâ ! Cemâli, mihrabdır !
Meâl-i "Sünnet"i bilsem yazardı "Kün" şu "kalem !" !
Karım iken kitabımdır ! Anam iken "RAB"dır !
Bulunmuyor dibi asla şu "Aşk" denen kuyunun !
Yaşansa bin sene hiç sevgi olmuyor ikmâl !
Ölür iken yine herkes arar bıraktığını :
Çoban, kaval ! Hoca, tespih ! Ve ben de sâde Cemâl !

M.H. Uluğ KIZILKEÇİLİ
Ankara – 01.02.1960

20 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

-BEKAR HAYALLERİ-

Elbet bir gün bitecek benim de çektiğim ah ;
Ten, kaymak gibi beyaz ! Saç, kömür gibi siyah !
Bel baldırdan ince !
Dimdik göğüslerine sâde sütyen değmiş !
O fidan vücûdunu yalnız ALLAH'a eymiş !
Bir kızla evlenince.
Gideceğiz bîgâne her bir yapmacık üne,
tki fakir şâhitle bir memurun önüne,
Demek için bir “evet !”
Titrek dudağımızdan düşerken iki hece,
Aklımızdan geçecek o mukaddes ilk gece,
Bir rûh olan iki et !
Tutuşarak vecd ile ilâhi bir oyuna,
Mest olup dalacağız en son koyun koyuna,
Rengârenk bir rüyâya...
Rûhlarımız çıkacak meleklerin katına...
Sararak bir mâsumu MUHAMMED'in atına,
İndirecek dünyâya !
Meleğe o cennete artık denecek cenin !
Sürülecek çıırçıplak ! kanlı bir âh-û enîn !
Arayacak bir meme ;
tçiyorken sütünü “Kevser” i ana ana,
Benzetecek kimisi anneye, kimi bana ;
Ben de yalnız Adem'e !
M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ
Ankara – 14.03.1960

-YÛSUF ve ZÜLEYHA-

Ya RAB bir gün benim de bir yuvam olacak mı ?

Kafesime bir bülbül nağmesi dolacak mı ?

Aşkından çın çın öten !

Yok ! Hiç sönmeyecekse ateşim bir güzelde,

Eğer beni kendine ayırdıysan ezelde,

Artık yıkılsın şu ten !

Yıkılsın da rûhumu sarayım doya doya !

O Yûsuf'a bakarken, elimi soya soya,

Elma gibi doğrayım !

O Tanrı vezirine olayım da lââyık eş !

Önümüzde kapansın secdeye artık güneş,

On bir yıldız ve "Ay"ım !

M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ

Ankara – 28.02.1960

22 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

-MEYUS BİR ANIM-

Düşmeden toprağa bir meyva tohum dermezler !
HAKK'ı gökten uzatırken uzanıp ermezler !
“– Ol !” Deyip, biz dikiyorken yere herbir dikenini,
Aşk için bir aşılık bak bize gül vermezler !

M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ
Ankara – 1954

-BEKÂR YATAĞI-

Her gece mezar gibi yatağıma girince,
İki yanıma bakıp ağlarım ince ince...
“– El rızkı taalallah !” Deyip kaparım gözümü,
Dünyâda eş meâlince, ahrette kemâlince !

M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ
Ankara – 1960

24 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

-GİTARİST BİR KIZA-

Ne zarif, ince yapılmış şu gitar,
İçi kâlbim gibi boş, oymalı... Âh ;
Bir dokunsan göğre bin çığlık atar !
Teli zülfün gibi parlak ve siyah !
O gitar âlet olur her emele,
Titretir rûhunu, yahur etini...
Onu çaldır kızım üstad bir ele,
Ama çaldırma sakın iffetini !
Bil gitardır şu tenin bilmececi,
Onu çöz ! Gönlüne dinlet sazını !
En nihayette o “Konser gecesi”
Söyle son şarkını... İnlet sazını...

M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ

Ankara – 1960

-ZAYALLI ÜMİT-

Bir mahşer birikmişti kaldırım kenarına,
Ortada loş bir taksi ölüm heceliyordu !
Dedim : “Yine bir bugün vedâ etti yarına !”
Yerde bir nûr pıhtısı donmuş geceliyordu...
Bir tarafta kitabı, bir yanda sefertası,
Genç bir mektepli kız âh... uzatmışlar garibi ;
Örtmüşler üzerine bir gazete parçası,
Sıpsıcacık bir kanlı zîfaf yorganı gibi !
Şu an kim bilir hangi mes’ut bir hâne yandı ?
Üstü al al lekeli beresi var başında
“Paso”sunu bularak birisi mırıldandı :
“–Adı” ÜMİT KIZILTAN, henüz on dört yaşında !
– ÜMİT ! – ÜMİT ! Sözleri dudağımdan döküldü ;
Baktım güneş doğuyor... Kızarmış şafak yeri !
YA RAB ! Dedim daha bu kor değmemiş bir küldü !
Bir GÜNEŞİ doğurdun, batırdın bir dilberi !

M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ
Ankara – 25.07.1959

AYŞENİN MEZARINDA

Adresini sormuştum, titrek bir dudak bana,
“ Dün buraya taşındı dedi o yeni gelin !”
Heyecanla o soğuk kapını çalışıyorum !
Bir cevap yok içerden, tutmaz mı artık elin ?
Bağrım yanık, çöllerden geldim dilenci gibi !
Bir yudum gözyaşı ver ! Ne olur kapıyı aç !
“ALLAH versin !” Diyerek boş çevirme fakiri,
Sen HAKK’ın rahmetine, ben ise sana muhtaç !
O ne ? Kan kan satırlar, alev alev noktalar,
Çarpıyor nazarıma, çarpılası taşta !
“Oğlunu doğururken şehîd olan bir anne,
Sarıldı bu kundağa diyor yirminci yaşta !”
Eyvah ! Güneşin batmış ! Silinsin artık gölgem !
Yeredüşsün yıldızım ! Hilâle dönsün ayım !
Bir mezar arabası gibi sürtmekten bıktım,
Yer aç koynunda Ayşe son garajda yatayım !
Ey mezartaşı öyle dimdik durma karşımda !
Secde eyle bu yere ! Çünkü rûhu bâkirdi !
Bu yazı alınıdayken seni affetmem mermer !
Taş ta olsa bedeninin erimen gerekirdi !
Ayşe ! Kıskanıyorum seni taşından bile !
Çünkü sana en fazla yakın olacak benim !
Mezarın mı kâlbimde ? Kâlbim mi mezarında ?
Sen mi benim türbemsin ? Ben mi senin türbenim ?
Kaçarken biz mektepten, tutamazdı yel bile !
En haşarı kız diye evde çıkmıştı adın ;
Şen şâtır atlar iken dağları, tepeleri,

Hıçkırıklar 27

Şu bir arşın çukuru yazık atlıyamadın !
Verem koşuşlarında mahzun, kimsiz kimsesiz,
O mefluç bacağını iki sene sürüdüñ ;
Sevinçle ayağını henüz basmışken yere,
İki adım atmadan mezarına yüydüñ !
Güneş doğarken geldim şu battığın çukura !
Çekiniyorum yalnız, vakit biraz erken de !
Neler isterdin benden gözbebeğime bakıp,
Görecek miydin seni “Fâtiha” isterken de !
“Tanrım bana verecek derdin ilerde çehiz,
Fistanım ve yorganım kurtulacak yamadan !”
Fistan ve yorganına baktıkça ağlıyorum,
Yazık göçtün dünyâdan dünyâna doyamadan !
Derdin : “Elbet güldürür RABB'im beni de bir gün !”
Utanmaz mı şimdi O duydukça sözlerini ?
O güzel gözlerini revâ mı kurtlar öpsün !
Revâ mı kurtlar öpsün o güzel gözlerini ?
İçin arzuyla dolu, hayâttañ da diriyken !
Daha ilk yoklamada ecel ismini andı !
Bilmem seni bir yığın kemik yapmakla böyle,
Merhametliyim diyen O ALLAH ne kazandı ?
Bir de der ki en fazla güzeli sever imiş !
Görmez mi ki kanını şimdi gelin telinde ?
Yıllarca binbir nazla büyütölmüş dilberi,
Bir dev gibi okşarken eritti ah elinde...
İnsân, var ve yok denen iki siyah bulutun,
Çarpışması sonunda bir saniye çakıyor !
Bu ilâhi kanuna sen de râzı ol kızım !
Çirkefler birikiyor, temiz sular akıyor !!!

28 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Hatırlar mısın ? Birgün uzanmışım çimene,
Dedim : “Gel yat yanıma, görmesinler uzakta ;
Şimdi bir çimenlikte yine bak biz buluştuk,
Yalnız bu randevuda sen yerde, ben ayakta !
Yine hatırlar mısın ? Yüzüyorken berâber,
Seni öpmüştüm zorla bir pınarın başında ;
Şimdi öpüyorum ah... şu ıslak toprağını,
Pınarlar ağlıyorken aşkımın gözyaşında !
Hani seni bir gece hipnotize ederken,
Bana göz kırpmış idin loşluktan faydalanıp !
Şimdi o karanlıkta, o ölüm uykusunda,
Kırıyor musun gözü, ALLAH’ı anıp anıp ?
Överken ben vecd ile şâhâne vücûdunu,
Ten yalnız bir ev ! Derdin, ev sâhibi hâkim O !
Yazık... Daha yirmi yıl oturmadan “evinde”,
Dedin kapını çalan kara bir ele – kim O ?
Ne kadar ürker idin sessizlik ve loşluktan,
Gece uyuyamazdın yalnız, odanda bile !
Şimdi nasıl burada uyuyabiliyorsun,
Karanlığın koynunda bakarken Azrâile ?
Her Pazar evinize berâberce taşıdık,
Bir zembilin içinde meyva, sebze ve eti ;
Şimdi yalnız başına taşıyorsun ALLAH’a,
İçi enkazın dolu bir kıyâmet sepeti !!
Kucağımdayken derdin : “Seni saran kollarım,
Son nefesime kadar kilitlensin boynunda !
Sen saçımı okşarken, ben söyleyip ninniler,
Emzireyim yavrumu yalnız senin koynunda...”
Daha rüyan bitmeden seni dürttü bir kasap,

Bağlayıp gözlerini o gözler sönesi,
Kesti hiç acımadan bir süt kuzusu gibi !
Oldun karanlıkların en genç bir sütannesi !!
Ya RAB ! Görmüyor musun yiyemeden rızkını,
Yem olup kara yere, çatır çatır yeneni ?
Ey mezar ! Azrâilin hatırı olmasaydı,
Kırardım ölü eti çiğneyen o çeneni !!
Yapılır mı baharda ya RAB hiç bağ bozumu ?
Daha henüz korukken koparılır mı üzüm ?
Mâdem salkımı kestin, kütüğünü de sök ki,
Kanamasın meyvasız kalan şu garip özüm !
Uykuda gezer gibi dolaşıyorum burda !
Gök diyor : “Uluğu dürt !” Yer diyor : “Uluğu yut !”
Artık son ver ne olur sevgilim bu kâbusa !
Ya kalk beni uyandır ! Ya yatır beni uyut !
İki defa kaybettim : önce tenini kocan,
Ve sonra da rûhunu ALLAH elimden aldı !
Elimde senden yalnız ağlayan gözlerime,
Öpüp öpüp sürdüğüm gülen bir resmin kaldı !
Düğünden on ay sonra mektubunda diyordun :
“Bekliyorum yolunu, doğacak yavrum ile.”
Şimdi ziyâretinde beni karşılıyorsun,
Tabutla, kefeninle, taşınla, mââile !
Daha ilk seferine çıkmışken balayında,
Pusulânın iğnesi o meş’um kutba saptı !
__ Ben âtide... der iken hemen bir avuç toprak,
Dolarak o ağzına, seni bir mâzî yaptı !
Bu hak mı ? Akranların gülsün, sevsin, oynasın !
Sen burada yapıyınız içini çekip inle !

30 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Onlar hepsi kutlasın dansla doğum günlerini,
Sen de ölüm gününü ! O çürümüş kabrinle !
Sekiorken yanımda nazlı güvercin gibi,
Seni kaptı bir şahin ve bıraktı yüksekte ;
Hayât isteyen kızı, Fâtiha ister hâle,
Getiren kara bahtın utansın şu tümsekten !
Ya RAB ! Artık yavruyu sana ettim emânet !
O çok garip bir kızdır, onu ağlatma emi !
Yok ! Yok ! Bu ayrılığa ben tahammül edemem !
Ya al benim canımı ! Ya ver bana Ayşemi !
Sürüyüp cesedimi her kabre teklif ettim,
“Daha diri !” Diyerek hiç birisi almadı !
Senin yüzünden Ayşe mahçûbum Azraile,
Ona ölüm günümde verecek şey kalmadı !!
Derdin : “ Uluğ ! Bana da şiir yazacak mısın ?
Çerçeveletip onu asayım baş ucuma !”
Şimdi sana şi’rini yazıyorum bak Ayşe !
Toprak toprak bedenim dolarken avucuma !!
Bilirsin âdım Hüzni ! Hayâtım gamla geçer...
Kerbelânın kanını boşaltırım zembereğe !
Fakat hep mezar kokan loş şiirlerim için,
İstemezdim toplamak senden de ben malzeme !!!
İstemezdim şiirim asılsın kandil gibi,
Böyle tavanı basık, zından gibi bir eve !
İstemezdim nazmımı yalnız kurtlar okusun !
İstemezdim şi’rime kemikten bir çerçeve !
Ben sana “Makber” gibi bir mersiye yazamam !
Gözüm yok toprağından bana artacak ünde !
Hem zâten aramızda ne kadar bir fark var ki ?

Hiçkırıklar 31

Sen mezarın altında, ben mezarın üstünde !
Bu gece düğününe eli boş geldim, affet !
Sana çelenk veremem, sen kendindin gonca gül !
Bizi ayırmakla yer ne geçirdi eline ?
Ben kaybettim bir ateş, toprak kazandı bir kül !
Su gibi büzülürdün kışı görünce, şimdi !
Erime n'olur içip yokluğu yudum yudum !
İşte artık kapandım bak mermer yatağına,
Seni bir yorgan gibi örtsün soğuk vücûdum !
Derdin : "Bir küçük evim benim de olacak mı ?
Yeşil bahçe içinde, şehirden uzak şöyle...
Sen gelip kulağıma fısıldarken aşkını,
Benden daha bahtiyar zevce olur mu ? Söyle !"
Yeter ey hatıralar ! Boğuşuyorum artık !
Yıkılsın şu hafıza denilen darağacı !
Mâzi istikbâlden genç ! Hayât mezardan iğrenç !
Öleni hatırlamak ölümden daha acı !!
Serviler mırıldanır : " haydi artık geç oldu !
Bırak zavallı kızı ! Bak ortalık karardı..."
" Elvedâ Ayşeciğim ! Yalnız gitmeden evvel,
Sana verielecek bir ufak hediyem vardı :
Mum getirdim sana bak dikmek için kabrine,
Yatak odanda gece sen ışığı seversin !
İşte ateşliyorum kendimi baş ucunda !
Haydi uyu sevgilim ! ALLAH rahatlık versin...

M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ
BALYA, 07.02.1952

İNİLTİLER

‘Aziz üstadım “Victor HUGO”ya nazire’

Şu dünyâ okyanus altında batmış bir denizaltı !
Nefes aldıkça dalgıç, tüpte atmosfer biter dem dem !
Beşikteyken koyar bir gizli el ayarlı bir bomba !
Daha kundakta bir makber için kundaklanır Âdem !
Adamlar sendeler her an, adımlar hep karanlıktır !
Arar kör misli bir çift değnek üstünden ufak bir iz !
Şu arz nârında cüz’î nurunu bizden esirger HAK !
Gıdamız hep sefâlettir, saadetten nasipsiz biz !
Kader bir sırrı-mutlak, mahrekinden inhirâf etmez !
Niyâz-ü-naz nüfûz etmez, semânın bâbı nâmeftuh !
Duâlar müstecâb olmaz, ne âminler heba olmuş !
Sağırdır Zülcelâl yahut fezâda zîsükûn bir rûh !!
Zaman durmaz geçer bir bir, adam durmaz göçer bir bir
!

Karanlık seyreden gözler kapanmakta dökerken yaş...
Sararmakteyken insânlar, yeşermiş gübreden otlar !
Benim pâyem ne nisbettir eder îmâ şu yontuk taş !
Hakîkat şemsinin nûrunda zulmettir Ayın ismi !
Tebahhur eyliyor bahr-i fenâ, Arzda kalan tuzdur !
Hazana varmadan mevsim, hazîn bir rüzgâr esmekte...
Karanlık bir diyara sivrulur rûh, fayda melhuzdur...
Yakın olduğumu müdricken, yakînim artmıyor HAKK’a !
Nizâmın nazmı nâmâlûm bilen yalnız O Nâzımdır !
Yegâne bildiğim şey “âdil-i mutlak” iken ismi,
Bütün çektiklerim ancak Hüdâdan imtiyâzımdır !!

M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ- Ankara - 1958

VİCDAN AZABI

Ey kâlbime “Vîcdân” diye sığmış koca “ALLAH”
Sofrandan izinsiz yediğim lokmanı kusdur !
Bir gün şu günâhkârdan usanmış, susacaksan,
Sen susmadan evvel ne olursun beni susdur !
Ben dinliyorum her gece ulvî o sedânı,
Boynum bükük el bağıyaraktan baş ucunda...
Cennet ve cehennem geçiyor hep göz ününden,
Gözler ki birikmiş duruyor hep yaş, ucunda...
Bazan koca bir “Kur’an”ı mendil gibi dürmüş,
Benden daha mahzûn görünmekte “Habib”in !
“__ Al sil şuna, dinsic o akan gözyaşın oğlum !
Yat haydi !” Deyip gönlünü almakta garîbin !
Ya RAB ! Bu kulun yatma değil, kalkmayı bekler !
Hicrinle atan nabzımı “HAK” diye vurdur !
Gönlümden “Ezan” sesleri gelmekte, nidânı,
Bir parça daha net duyayım, kâlbimi durdur !

M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ
Ankara – 21.12.1959

34 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

ÇOCUKLUK HATIRALARI

Göz dalgın, ayak titrek, belim biraz bükülmüş ;
Kesif bir hayâl gibi mâzîmi geziyorum !
Ayağım kan içinde, pabuçlarım sökülmüş...
Her attığım adımda bir çocuk eziyorum !
Bastığım herbir taşı heyecanla kaldırıp,
Altında bir hatıra bir târîh arıyorum !
Çeşme yalaklarına maşrapamı daldırıp,
Bilyem orda mı diye dibini tarıyorum !
Ey salıncak çınarım ! Neden vermezsin selâm ?
Durma bu kadar mahzun, şenlendir yine yolu !
Senin yoksa çiçeğin benim de yok kurdelâm !
Sen biraz daha oyuk ben biraz daha dolu !!
Hatırlar mısın ? Bir gün sana “sobe” der iken,
Eş olmuştuk oyunda Fâtma ile ikimiz;
Koşarken ayağıma battığında bir diken,
Gördün mü sen göz yaşı eşiminkinden temiz !
Sâhile iniyorum, iç ezile ezile...
Deniz bana bakarak hasretle ağlar gibi,
Diyor “Burda bir çocuk yüzerdi neş’e ile,
Şimdi hangi tuzlu su yıkıyor o garîbi !”
Buna cevap verirken gözlerimin yaşları !
Martı gibi birşeyler çarpıyor nazarıma...
Yok ! bunlar martı değil, beyaz mezar taşları !
Yürümüşüm bilmeden âile mezarına !
Bağırıyorum “Dede ! Nine ! Kim geldi bakın ?”
Sesim düğümleniyor hıçkırıklar içinde...
Düğüne gider gibi koşuyor akın akın,

Hıçkırıklar 35

Kurtlar, yeni açılan bir ölüm mahreçinde !
Oturmuşum kalkamam, dizde derman çekilmiş ;
Yanımda bir yavrucuk taştan taşa sekiyor !
Ben eğilmiş ağlarım, o gülüyor dikilmiş !
Ben hatıra biçerken, o hatıra ekıyor !!
Gül yavrum ! Güllerinden çıkmadan diken payı !
Koş ! Bir çukur dikilip “Artık uzan !” Demeden ;
Çevir durma çemberi ! Vur beline sopayı !
Hayât denen çemberin sopasını yemeden !!

M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ

Ankara – 1959

36 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

YER ÇEKİMİ

‘Babaanneme’

Şu düşkün kürede düşer her cisim !
“MUHAMMED ÂLÎ” den başka her isim,
Asırlık bir başta saç gibi takma !
Zamanın ağzında fânî bir lokma !
Şu ölümden başka her hakikat boş !
Yaşamak yine de neden Ya RAB hoş ?
Hayât hem pek kısa hem uzun bir kol !
Kısa taraf sağ, uzun taraf sol !
Emekle ! Sendele ! Kalk ! Yürü ! Koş ! Koş !
Sonu bir düşüştür ! Ve ötesi loş...

M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ

Ankara – 1958

Sevgili ANNE ve BABACIĞIMA

Bu eser sizindir, alın ağlayın !
Gözyaşımda biraz hakkınız yok mu ?
Siz bana bir vücûd verdiniz arzda,
Ben size bir kitap vermişim çok mu ?

M.H.Uluğ KTZTLKEÇİLİ
Ankara – 04.03.1956

38 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Hz.MUHAMMED salla'llâhu aleyhi ve sellem
'Hayâtımdan Gizli bir yaprak'

'ULUĞ'dan Mustafa Hüzniye ikinci Velâdetnâme'

-1-

-BİR İDAM SAHNESİ -

On yıl evvel gecenin tam dördü,
Şu gözüm perde-i ibret gördü :
Sultan Ahmette birikmiş herkes,
Sahne korkunç ve bir aktör bîkes,
Oynuyor son rolü eller eller bağlı !
Sıkıyor boynunu bir ip, yağlı !
Titriyor her yanı zangır zangır !
Bağırır annesi bangır bangır !
Oğlunun gözleri çıkmış dışarı,
Yüzü mosmor başı kalmaz yukarı !
Tekmeler boşluğu bir tek pabucu !
Salyalanmış dilini sarkmış ucu !
En nihâyet biterek meş'um dans,
Yaptı Azraile son bir reverans !
"Hazır ol !" Durdu vücûd baoşlukta,
Baş kesip oldu mutî loşlukta...

"Ne olur şöyle duraydın sağken !

Böyle gitmez idin arzdan erken ;
Son sözün " Titriyorum, tez asınız !"
Oldu, bilmem bitecek mi yasınız ?
Gittiğin yerde acep yok mu soğuk ?
Çıkıyorsun göğse sen böyle boğuk ;
Sana sen oldun asıl bil kâtil !

Zâhiren yağlı ipin Azrail !”

-2-

İLK İHTAR

Diye ben felsefe yapmakta iken,
Biri seslendi, saçım oldu diken !
Kulağım öttü bu sestem çın çın !
Bir sedâ tiz ve edâ pek hırçın,
Dedi “Sen cezbeye düşmüş delisin !
Ölü seyretmede kendin ölüsün !
Gökte bir halkaya bağlanmış ipin,
Yere sarktıkça ipin, böyle tepin !
Şu vücûd ruhuna bir darağacı !
Düşmanıdır, onu sen sanma bacı !
Tekme indikte çözer kösteğini !
Rûhu asmakta, çekip desteğini !
“RABB’inin kâtili’dir bil yaftan !
Umma bir şey o şefinden aftan !
Ellerin şimdi dururken bağırsız,
Boğazın şimdi kuruyken yağsız,
Basiyorken ayağın arza bugün,
Kalk kabrinden ! Yap o aslında düğün !
Şimdi bir körpe fidansın, gençsin ;
Gübre vermezse Hüdâ iğrençsin !
Köküne gözyaşı dök fincanla !
Bahçevan ister ise ver canla !
RABB’e çıkmakta nihâyet her yol,
Arzda sol, ahrete açmış gül ol !
O gülün yaprağı yalnız kandır !

40 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Ve dikenler ona sırf kalkandır !
Hâl-i hazırda sağırsın, körsün !
Pisliyorsun yediğin, nankörsün !
Bir Fakülteyle ararsın etiket,
Etiketten gelemes hiç bereket !
Bir Hukuk Mektebi yapmaz hâkim !
Nefse hâkim olanın ismi hakîm !
Sanma kırk beş senedir istikbal,
Onun ardında asıl her ikbâl !
Ten kadehtir, can onun içte meyi !
Serhoş oldukta, çalar Tanrı Neyi !
Gel delin sen de o ney misli vücûd !
Nefsi seccâde yapıp etme sücûd !
Rûhu şehvâniyetinden üzme !
Nefsi bir başka nefisten düzme !
Hıçkırıklarla akord et sesini !
Yere çal kır o nefis kâsesini !
Bak serindir yaşaran bir testi,
Göz yaşından al o son aptesti !
Bir tohum misli kapan toprağına !
Yeniden bit de kavuş yaprağına !
"Sultan Ahmet"te hemen as özünü !
O saat "Yusuf"a aç iç gözünü !"

-3-

MÂRİFETLERİM

Gizli ses sustu, güneş doğmuştu ;
Sanki bir vehmi ışık boğmuştu ;
İnleyip ilm-i maaştan geçtim,

On sekiz yaşta ben ukbâ seçtim !
Sekiz, on ayda lisan hıfzettim ;
Dört veya beş dile birden yettim ;
Liseden olmuş iken ben mezûn,
Bir Şuvarı (*) edebildim memnûn :
İrticâlen çevirip takriri,
Topladım bin kişilik takdiri ;
Hep tahattur idi bilgim, zîrâ,
Neyi ekmiş onu biçmiş zürrâ... !
O yüzüm parlar idi, sırf gözdüm :
Manyetizmayla çok esrâr çözdüm ;
Hüddamımdan kaçıyordu büyücü !
Şeytanın sihri yetmezdi gücü !
Her kütüphaneyi bir bir dokudum ;
Nice bin sayfa eserler okudum,
Durmadan arzda hakikat aradım,
Tekke câmi demedim hep taradım ;
Nice ermiş tanıdım boş çıktı !
Meye düşman hoca serhoş çıktı !
Yaşım olmuştu tamam yirmi iki,
Gözümün kör idi hâlâ o teki !
Beni kılmıştı ümitsiz deneme,
Yanıyordum şu ölen dört seneme ;
“Bir hayaletle konuştum zâhir !”
Diyerek mektebe döndüm âhir ;

-4-

İKİNCİ İHTAR

İmtihan üstü yatarken bîtâp,

42 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Yeniden geldi içimden şu hitâp ;

“Sen hayallerle vakit öldürdün,

Hokkabazlık ile halk güldürdün !

Bunların hepsi hünerverliktir !

Nefsi yenmek o büyük erliktir !

Sana nefsin asıl en zor büyüdür !

Seni ermiş deyip okşar, büyüdür ;

Sen eşek misli semirdin mi tutup,

Haydi der gel çıkalım Arşa kutup !

Kışneyip sen nal atıp mîrâca !

Koşuyorken sana der – Mihrâca !

Bakınız gök size sarkıttı bir ip !

Tutunuz bir ucu dişlerle gerip ;

Çekecektir sizi gökten o Hüdâ !

Bense bîkes kulunuz arzda cüdâ,

Size hasret dökerek gözyaşımı,

Beklerim burda eren kardaşımı !

O zaman sen şişerek dersin – Bin !

Haydi gel sırtıma, al bir dubin,

Bana ver müjdeyi gördün mü Onu,

Her yolun HAKK’a çıkar çünkü sonu !

Atlayıp üsütne der – Geldik, dur !

Sen sorarsın ona mesrûr, mağrûr,

“Nerdeyiz ey çömezim biz ? Hani HAK ?

Gözlerim nûrla kamaşmış mutlak !

Görürüm sâde karanlık bir bir !

– Arş mı ? – Yok ! HAK mı ? – Hayır ! – Vay ne ? – Kabir !!

Ya şu ip ? – Sâde gemin ! – Kim ki, hapis ?

Merkehim sen ! – O ne ! Sen kim ? – İblis”

Bu hikâyem sana bir teşbihtir ;
Göze tevbih, öze bir teşrihtir...
Bir ilim var ama düşmez pazara !
Diridir her ölü kâmil nazara !
Sıcacık evde şiir yazmakla,
Et, börek, tatlı yeyip azmakla,
Bir kitaptan okunan sözlerle,
Manyetik dalga saçan gözlerle,
O hakikat sana gülmez evlât !
Bu pazarlık bize gelmez evlât !
Sana biz toprağı göstermiştik,
Çünkü ordan göğe biz ermiştik !
Ayak altında ezilsin şu kalem !
Sen şiir ol ! Seni yazsın âlem !
Oku âlemleri âyet âyet !
Okumak bil onu zordur gayet !
Harf be harf parçalanıp gel haşrol !
Yeniden noktalarından neşr ol !
Çarp, çıkar, topla ve böl zerrâtı !
Ağlaya ağlaya çöz kerrâtı !
Bu hesabın başı : Kan, göz yaşıdır ;
Sonu ALLAH varan bir aşıdır....
Tutuşan sinene gel vur aşını !
Kabrinin dik daha sağken taşını !
Yat sokaklarda “muallâ” diyerek !
“Yerim alçaksa, muallâ !” Diyerek !
Kar kitâben, çamur olsun kefenin !
Bilmesin kimse adın neydi senin !
Seni sarsın da o toprak tâbût,

44 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Böyle mevlâdan övünsün Mâbut !
Kâlbdedir Tanrı denen gizli Radar !
Çek çıkar anteni tâ şemse kadar !

-5-

YILDIZLARIN ALTINDA

Sıçrayıp ben okudum nefse selâ !
Beni seçmişti şükür râh-ı belâ !
Babamın servetine sırt dönerek,
Bütün ikbâllere rûhen sönerek,
O sabah gizlice evden kaçtım,
Çok şükür ben de bakın bir açtım !
Attım üstümdeki parlak ceketini,
Çok görürdüm hani üstümdeki eti !
Et değil çünkü o hayvan derisi !
İçi kandır ve tezektir gerisi !
Sürülen rûhların âdî kürkü !
Ayıran Arzda Yunan, Rus, Türkü...
HAKK'a bak ben de bugün mahremdim,
Aç idim, çıplak idim, Âdemdim !
Göğ baktım müteesir, sisli...
Sürüdüm cismimi hammal misli !
Evi sırtında gezer bir tarzda,
Serseri bir yahudiydim arzda !
Gam çekip karda sızardım mahmur,
Bana ağlar idi yalnız yağmur !
Bir gülen şems idi gündüz yüzüme !
Gece mehtaptı muhatap sözüm !
Rüzgâr esmezse de titrerdi etim,

Pederim sağ ama rûhumdu yetim !
Kimseler bakmadı artık yüzüme,
Hiç biri bakmadığından özüme !
Namımız döndü “ULUĞ”ken “apaş”a !
Çün nişansız, apoletsizdi Paşa !
Hoca oldum, kapıdan almadılar !
Hasta yattım kapımı çalmadılar !
İnsânın kadrini ah öğrendim,
İnsân olmaktan o gün iğrendim !
Halkın indinde değersiz çöptüm,
Uzanan kendi elimmiş, öptüm !
Kimse dolmuşta oturmaz yanıma,
Ceketim sürtünecekmiş hanıma !
O hanım yaldıza yatmış gübre !
O adam gübreye batmış Zühre !

-6-

DİLBİR ve DERVİŞ

Bir güzel kızla tanıştım bir gün,
– Gel ! Dedim, kız yapalım senle düğün.
Dedi : “Olmaz ! Senin unvânın yok !
Mesleğin yok ! Şerefın, şânın yok !
Varamam yerde yatan bir imama !
İki çıplak yakışır bir hamama !
Gel kazan kendine bir istikbâl !
Gülecektir sana her bir ikbal !”
O ne bilsin ki ben istikbâli,
Kesb için tepmiş idim ikbâli !
O ne bilsin ki benim unvânım,

46 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Göktedir ! Yerde iken üryânım !
O ne bilsin asıl istikbâli,
Daha idrâk edemezken hâli !
Onca âti : Balo, kürk, ruj, taksi !
Bence bambaşka, bunun tam aksi :
Ruj : kanım ! Kürk : tenim ! Taksi : burak !
Balom : ALLAH ile vuslat ve durak !
Onun ALLAH'ı göğün üstünde !
Benim ALLAH'ım adam büstünde !
Onca mâzi dayanır tohma, bele !
Bence mâzi dayanır tâ ezele !
Onca âti kapanır makberde !
Bence âti açılır mahşerde !
Onun indinde hayât bir fırsat !
Benim indimde hayât bir maksat !
Onun indinde tefâhur : Endam !
Benim indimde tefâhur : Encam !
O giyindikçe, selâmet buluyor,
Ben soyundukça alâmet buluyor !
Onun indinde asâlet cetle,
Bence hiç yoksa alâkam etle !
Onun indinde hüviyyet : titrim !
Benim indimde hüviyyet : Fikrim !
Onca şan : Süslü, uzun kart viziti !
Bence : Tefrik HÜSEYİN'den Yeziti !
Onca servet, benim emvâlimdir,
Bence, ilmim ile âmâlimdir !
O, nikâhın bakarak cafcasına,
Atar imzayı yatak çarşafına !

Onun indinde bekâret zarla !
Benim indimde bekâret arla !
Sade bir noktada birleşti fikir :
“Vah zavallı !” Sözü çift oldu zikir :
İç, çekip gizli, bakiştık pek acı,
Kabri sırtında uzaklaştı bacı !

ÇİLE

Borsa biçmezdi fiyat kıymetime,
Yeniden dönmüş idim uzletime...
Münzeviysem de değildim yalnız,
Sormayın kimle idim siz yalnız...
Cümle varlık ile ben hemderttim,
Kâinata bölünen bir ferttim :
Ciğerim kan tüküren bedbahtta,
Öksürürken O, söverdim bahta !
Etlerim her koyunun son diyeti !
Boğazım her kuzunun âriyeti !
O bıçak çıktığı an pis kından,
Tepinirdim kasabın altından !
Avcılar hep beni vurmakta idi,
Ruhum, ormanda o durmakta idi !
Yavrumu besler iken ağzımdan,
Yemi kustum vurulup bağızımdan :
Uzanır evde delinmiş postum,
Kürklü hayvanlar ile hep dosttum !
O delikten beni dağlardı,
“Biz mi hayvân ?” Diye ağlardı...
Kazmalar yardı bütün hep yüzümü :

48 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Yere ben gömmüş idim çiğ özümü !
Gezmedim tok şu cihanda bir dem,
Aça âit idi bomboş miğdem ;
Bana bülbül konarak kaçmazdı,
Beni görmezse o gül, açmazdı !
Her seher şems tarar saçlarımı,
Aya ısmarlayarak taçlarımı !
Ben o hâlimle güzeldim Hûrdan !
Duvağım nûr, pabucum billûrdan,
Göge davetli idim tâ besabah !
Gündüzün arza düşerdim, eyvah !

-8-

DÜNYÂ CENNETİ

İki yıl böyle riyâzat yaptım;
HAKK'ı çöplükte bulup hep taptım !
En büyük neş'eyi tattım gamda !
“Ah”ta yandım, kanadım balgamda !
Yetimin yaşlı gözünden baktım !
Sâranın salyalarından aktım !
Kibri recmetti türâb oldu vücût !
Varı yok etti harâb oldu vücût !
Kâlbe teslim olarak her melekem,
Sustular aslı bulup ! Çıktı lekem !
Kalktı gözlerdeki toprak perde,
Kâlb nam cennete girdim yerde :
Dört oluktan akıyor dört ırmak,
Kâinat sığmış ısırdım parmak !
O nabız arşa divan durmakta !

Her nefes zikrederek vurmakta !
Kan Mikail gibi erzak taşıyor !
Can MUHAMMED ÂLÎ'dendir, yaşıyor !
Titreyip aşk ile geldim vecde !
Varlığım olsa ederdim secde !
Tek ve çift üstüne kıldım peyman !
"ben" ve "Biz" sırrına ettim îman !
Yeniden Müslüman oldum Yâ RAB !
Yeniden arza düşür eyle türâb !
Halkı HAK'tan yedeyim ilmimle !
Örnek insân olayım hilmimle !
Başka bir gözle görür göz dehri !
Panzehirden seçemem hiç zehri !
Arzı siz kılmış iken salhâne !
Sızıyor halk sanarak meyhâne !
Kanı mey görmededir kör gözler !
Bunu tevil edemez boş sözler !
Pudra vurmuş kırıksık pis yüzüne !
Nice dost atlatıyor bir düzüne !
Körü aldatmadadır kör olası !
Güler amma acıdır kahrkahası !
Eşi eşek ile birdir kürenin !
Adı kelpdir ona kıymet verenin !

-9-

BİR MÂCERA

Eşi eşek ile birdir kürenin !
Der iken kâlbime hâkim firenin,
Gevşeyip ayarı, serhoş taksim

50 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Uçtu bir yâra ki aynen aksim ;
Çilemiz aşk ile itmam oldu,
Bir Misis Jane bize ikram oldu...
Bir kadın, bâkire lâkin kızıdan !
Hissedar FÂTMA veya Belkısdan !
Bir perîden daha dilberdi yüzü !
Bir melekten daha mâsumdu özü !
Beş lisan verse de nûr kandiline,
Tercümandık o Süleyman diline !
Tutuşup el ele tâ fecre kadar,
Naklederdik “gece”den hatıralar :
Çünkü her eski hayât bir gecedir !
Kaderin şîrini yazmış hecedir !
Anlatır O, ona meylim artar,
Ve o an aşkımı hayvân tartar !
Yaklaşırken o ilâhi şaraba,
Emzik ağzında çocuk derdi – “Baba !”
Tükürürdüm o zaman şehvetime,
Ve utançtan bakamazdım yetime ;
O çocuktan beni dürten kimdi ?
O hicapla beni örten kimdi !
Sıktım göğsünün ardında duran,
Kimdi ? Kimdir o temiz kâlbde vuran ?
Tiksinip kirli yataktan indim,
İndiğim an şu hitaptan sindim :
Anladın doğru o meşhur nükte :
Horoz ölmüş, gözü hep çöplükte !
Hani sen “eşle eşek bir !” Derdin,
Eşe eşekçe binip bak erdin !

Onu bir an sana mahbûb ederek,
Seni birden ona meclûb ederek,
Denedik biz köpeği son etle !
Nefsi seyretmek için ibretle !
Yâri sardıkta sarık düştü hoca !
Ne çocuk gördü gözün bak ne koca !
İki sevda olamaz bir rûhta !
Bir elin bizde diğer el şuhta !
Bir vedânâme yazıp ağlat onu !
Başka bir dilbere gel bağlat onu !
Seniz biz HAKK’a nikâh eylemişiz !
Seni biz halka çoban peylemişiz !
Sevgilin bil bu hayât ardında !
Ve hayâtın bu memat ardında !

-10-

MUKADDES İSYAN

Bu sözün üstüne ettim isyan ;
Ahd-üpeymanımı ettim nisyan ;
Hıçkırıklar ile derhal coşarak,
Şöyle haykırdım o yâre koşarak :
Toprak oldumsa da bir taş değilim !
Bir mücerret HACI BEKTAŞ değilim !
Kulak asmam bu gülünç ikaza !
Gayesiz hiç yaratılmaz âza !
Fark nedir bûsede yahut yemede !
Göz de Haktır, şu dudak, el, meme de !
İstemem sevgilim olsun Hûri !
Severim öz ama olsun sûrî !

52 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Hüsnü ben nekleyeyim âh etsiz !
Eti ben neyleyeyim iffetsiz !
Yâri verdin bana sen ayna diye !
Kıskanırsan neye böldün ikiye ?
Kırıkım, parçamı bulmam lâzım !
Solukum, sırçamı bulmam lâzım !
Ayansız hiç göremez kendini göz !
Zâtı zâtında seyir boş bir söz !
Neye Mîrâçta o AHMET iledin ?
Neye aynan ile vuslat diledin ?
Sen “Ehad” ken neye “Biz” dersin hep ?
“Bir” isen kesrete mûcip ne sebep ?
Bîgünâhken kızı ben ağlatamam !
Onu ben sen gibi öksüz atamam !
Sen miyim ben onu hasret yakayım !
Çıkarak seyrine gökten bakayım !
Bir de RAHMAN diye nâmın varmış !
Bir de Gufran diye câmin varmış !
Er olan taslamaz erlik kadına !
Müntakim ismi yakışmaz adına !
İmtihan korkutamaz ! Her anda,
İmtihan olmadayım bir şanda !
Hangi pervane ateşten korkar ?
Hangi bir gül dikeninden ürker ?
İmtihan sırf sizi techil eyler !
Hak mümeyyizse suâli neyler ?
Bizle uğraşmada sen dengini bul !
Seni aksettirecek rengini bul !

SON İHTAR

O zaman ses dedi : Bitsin şu yalan !
Her sözün hikmete batmış hezeyan !
Bana ilmim ile sövmek ne gülünç !
Bana mahlûkumu övmek ne gülünç !
Yok melekmiş ! Kız imiş ! Hepsi de lâf !
Ayni Âdem gibisin, sâfsın sâf !
Gördüğün ilk kızı Havvâ sandın !
Daha dünyâda iken bak yandın !
Bir tavukçün pek ucuz oldun yem !
Bizi görsen ne yapardın bilmem ?
Bir duman uğruna gel kül olma !
Tezek üsütünde kanar gül olma !
Kim bilir kimle gezer tek başına !
Kimbilir kimle güler gözyaşına !
Bir vedânâme yazıp ağlat onu !
Başka bir dilbere gel bağlat onu !
Putperest olma, taparsan bize tap !
Tercümanlık yapacaksan bize yap !
Benim en doğru adım bil “HAK”tır !
Hakkı zulm eylemeden ihkaktır !
Gelelim şimdi “Ehad” müşkülüne :
Ben ve biz sırrını taktın diline !
Daha sen “Benliği” ettin mi hazım,
Ki sorarsın “Bize” bir sırrı–azîm ?
“Sen” ve “Ben” birleşirsek ne olur ?
“Sen” ve “Ben” birleşirsek ne olur !
Göge çıktık ise biz ayrı mıyız ?!
Yere indin ise biz gayrı mıyız ?!

54 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Sana ben bin kere senden yakınım !
Gel sıyr hançeri artık a kınım !
Her nefes çek “Beni” paslanmayasın !
Kes büküp boynunu ki yanmayasın !
Yeniden ben sana bir baş veririm !
Başka bir öz ile göz, kaş veririm !
Ki görürsün beni hep kâbende !
Ölü nefsin dirilir son Bende !
Olarak bir çile fitrat yumağı !
Öreriz bir gece Mîrâçta ağı !
Hilkatın en büyük esrârıdır Aşk !
İnsânın en acı ısrarıdır Aşk !
Sâde çiftleşmede kim Aşkı tanır,
Ona eşşek desem eşşek utanır !
Aşk ışıktır ki yakar nûru bile !
Aşk veciddir ki yıkar Tûru bile !
A şkdır hep çeviren eflâkı !
Aşkdır hep deviren eflâkı !
Aşk kandildeki nûrun yağıdır !
Aşk târihteki altın çağıdır !
Aşkıdır Âdemi cennetten atan !
Aşkıdır İblîsi cinnette tutan !
Aşk Davutta eritmişti demir !
Aşk Mûsaya buyurmuştu emir !
Aşk Meryemde yaratmıştı dölü !
Aşk Îsâda diriltmişti ölü !
Aşkıdır AHMED’i eşref kıldı !
Aşkıdır hayvânı Rafref kıldı !
Aşk belâ çöllerinin kevkebidir !

Aşk selâ kervanının merkebidir !
Aşk o gözlerdeki kan hâlesidir !
Aşk o “Nay”lardaki –“Yan !” Nâlesidir !
Aşk ! Cennet bağının Hûrudur O !
Aşk ! Mahşer gününün Sûrudur O !

-12-
VAHDET

İşte kardeş bu çeşit ben soldum,
Boşalıp maddeye mânâ doldum !
Yirmi beş yaşta uyup dış gidişe,
Girdim adliye de resmî bir işe ;
O vekâlette tamam on yedi ay,
Baş mütercimlik edip aldım onay ;
Kâlb-i millette bugün tercümanım,
Sâde bir “dil” bilirim : Müslümanım !
Eskiden derler iken “Hişt ! Pişt ! Hey !”
Yeniden oldu adım Hüznî bey !
Söyleyin siz O muyum ben ? Bu muyum ?
Kadehin rengine uymuş su muyum ?
Bir şeyim ! Bilmiyorum sâde neyim ?
Ne neyim ben ! Ne “heyim !” Sâde “ney”im !
Bence tek sevgili bir ALLAH’tır !
Ağlatır, gayesi sırf islâhtır !
Ona ben eş koşamam bir güzeli,
Güzelin hüsnü onundur ezeli :
Kâh bir gül yanağın gamzesidir !
Kâh vuslat edenin lizesidir !
Kâh Leylâda delirtir Kaysı !

56 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Kâh Mecnunda belirtir Kaysı !
Kâh MUHAMMED'le ÂLÎ'dir, bağlar !
Kâh Yakupta – Yusuf ! Der, ağlar !
Kâh HÜSEYİN'in koca kanlı başıdır !
Kâh o baş uğruna kanlı yaşıdır !
Kâh HASAN'dır, yutuyor her zehiri !
Kâh kutuptur tutuyor her şehiri !
Kâh bir FÂTMA'da Meryem gibidir !
Kâh Eyüb derdine merhem gibidir !
Kâh Bektaş, uzatır gökten eli !
Kâh Velî'dir, görünür yerde deli !
Kâh Muhittin'de kalemdir yazıyor !
Kâh Bedrettin'e sehpa kazıyor !
Kâh Yunus'tur, yörük eyler tâlim !
Kâh “us”tur, şaşırır her âlim !
Kâh, Aşk, yaratır Mevlâna !
Kâh Şems, bürünür bin şâna !
Kâh Jülyet ile der – Gel Romeo !
Kâh Konfiçyüs'ün ağzında Teo !
Kâh Jül Vern, semâvî durbin !
Kâh Petrovna (*) ilâhi türbin !
Kâh Hayyamda O der – Kalk şarab iç !
Kâh neyzende sizar, aymaz hiç !
Kâh mansurda ilâhi nârâ !
Kâh Hallaçta çekilmiş dâra !
Kâh Câmide o Hâfız demini !
Kâh Şeyh Oğlan Elestin yemini !
Kâh bir Kerretülaynın mumudur !
Kâh susuz çölde teyemmüm kumudur !

Hıçkırıklar 57

Kâh Gandiyle kurur, âsâdır !
Kâh İkbâl, ATATÜRK, îsâ'dır !
Kâh Feyzîde “-Habib !” Der inler !
Kâh Habiptir, onu Feyzî dinler !
Kâh Fuzulide akar “Sû” diyerek !
Kâh Hüznî’yi yıkar “Hû” diyerek !
“Kâh”ı tâdâd ediniz “Âh”a varır !
“Âh”ı tâdâd ediniz “Şah”a varır !!!

M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ

Ankara – 04.03.1956

**Helena Petrovna Blavatsky*

** İstanbul Hukuk Fakültesi Medeni Hukuk Hocası Ord.*

Prof. Dr. Andreas B.Schwartz

58 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

TERK

Ölmek ister isen İblis ile,
Bul bir AHMET ! Kâlbe bir aşk eyle zerk !
Tanrının bâbında vardır üç eşik :
Terk-i dünyâ, terk-i ukbâ, terk-i terk !

Ankara – 04.08.1959

EDEBİYATÇILARA

Son asır şairi zanneylerek,
Beni hapsetmeyiniz bir kitaba !
Şu vücût mahbesi kâfi sanırım,
Bunu infâza ! Kitabımsa caba !

Ankara – 1958

VEDÂNÂME**“Mrs. Jane Guitar’a”**

Sana ölmüş biriyim ben, kalemim geldi dile !
 Aşkımın kabrine yaslan da oku yaşlar ile...
 Ettiğin cevr-ü-cefadan alırım ben kuvvet !
 Nûru takviyeye mâtûf yaratılmış zulmet !
 Meleğin maskesi düştü ! Biliver hikmetini ;
 Yıktın aşkımla beraber eşinin iffetini ;
 Geri al aşkını benden, senin olsun bûsen !
 Asla vuslat ararım ben, yatak ikramları sen !
 Kaybım sadece kâlbın o da zaten yokmuş !
 Sense bir er kayıbettin ne kadar hem tokmuş !
 Öyle bir er ki tükürmez bile artık etine !
 Edecek sırrına hürmet çocuğun hürmetine !
 Sana bak el uzatır son olarak bir kardeş,
 Ederek tevbe olursun diye nâmuslu bir eş ;
 Sevme bir ferdi o gençtir ve güzeldir diyerek ;
 Ilkbaharda gülen ancak kışın ağlar gerçek !
 Aşkla boş vaktini hoş eyler iken bîpervâ,
 Vaktin itmam olur âhir, seni eyler rüsvâ !
 Sanma yıllar geçiyor veçhi buruşturmak için !
 Dikkat et saç ile birlikte ağarsın o için !
 Yaşı senden daha kör aynaya sormak ne cehil !
 Şu hayâtta alınan ders adedinden yaşı bil !
 Girme bir kâlbe ki girmiş ona senden önce,
 Terk-i dünyâ ve temiz aşk ki bu meçhul sence !
 Kirli bir titreme aşk ferde ki yok onda hayâ !
 Kâlbde RAHMÂN’ı değil, hayvânı eyler ihyâ !

60 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Et kemik üstü çalış sevmeye sen bir Zeydi !
Yatağa doğmadan evvel çocuğun gökтейdi !
Et tahattür sen o mâzîyi ki rûh sultandır !
Onu şehvetle boğarsan sonu bil hüsrandır !
Bil ki HAK'tır şu bütün benliğe hakkıyla doğan !
Bizi vicdân tülü ardında çağırmakta olan !
Göge âmâ o balık misli gezilmez yerde !
Nerde kelp olma semâvî kalabaklık nerde !
Gökte bir aşk tohumuyken yere hırs dikti bizi !
Şimdi bir meyva verip hatmedelim devrimizi !
Uyuyor âh... beşer, renkli rüyâdır şu hayât !
Onu tâbîr edemezsen, ölüm eyler heyhat !
Seni nisyâna ve gufrâna bıraktım gayri !
İyi bir eş olamazsan ana ol gel bâri !
Serhoş oldum diye bühtan edemem bene şaraba !
Kula sürçmek yaraşırsa, yaraşır af RABB'a... !

M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ

Ankara – 21.10.1956

Ecnebî hanımın cevâben gönderdiği manzûme :

SLEEP

Sleep brings no joy to me,
Remembrance never dies...
My soul is given to misery,
And lives in sighs...
Sleep brings no strength to me,
No power renewed to brave ;
I only sail a wilder sea,
A darker wave...
Sleep brings no friend to me,
To soothe and aid to bear...
They all gaze on –how scornfully !
And I despair...
Sleep brings no wish to fret,
My harassed heart beneath ;
My only wish is to forget,
Endless sleep of death...
The only art, my guilt to caver,
To hide my shame from every eye,
To give repentance to my lover,
And wring his bosom, is to die...

Sent , By Jane Guitar
29.10.1956

Tarafımdan Türkçe tercümesi :

UYKU

Uyku vermez bana bir lâhza huzur,
Çıkıyor hatıralar aklımdan...
Şu perîşan ve kırılmış kâlbim,
Hıçkırıklar ile çarpar her an...
Uyku hicranıma derman olamaz,
Derdimin yok ki bu ummanda dibi !
Kapkaranlık denizin üstünde,
Yüzerim serseri bir tekne gibi !
Bana bir dostu getirmez uyku !
Burda gözyaşlarımı silmek için;
Herkesin gözleri üstümde gezer,
Pek ümitsiz gibiyim ah... bu biçim !
Uyku teskine yarar bir arzu,
Veremezken şu gönül kaygusuna,
Sırf unutmak için artık dalayım,
O nihayetsiz ölüm uykusuna... !
Öleyim ! Cürmümü örtsün mezarım !
Görmesin kimse kızarmış yüzümü !
Sevgilim diz çökerek yaş döksün,
Görerek yerde o mâsum özümü !!

Uluğ,

Ankara – 31.12.1956

TO MY WIFE BEYOND THIS LIFE

Ecnebî hanıma İngilizce cevâbım :

You can sleep, but I can't !
Not to forget is my want !
Since your desire is to die,
Why don't you come to me ? Why ?
For I am a living ghost !
Except my God all I lost !
I am dead, I cannot die !
My life is a magic lie !
All that see is unseen !
All that I do is but sin !
I love, my lover flies...
All I reach is but tries !
I weep, they say I smile !
I laugh at them for a while !
Put an end to that my God !
Take from me this flesh coat !
I am never understood,
As if I preached in a wood !
They ask me my lover's nâme,
They who don't know their own aim !
My only lover is Miss X !
She has a nâme, but not fix !
Oh ! Where to find such an ear,
As would be able to hear,
The silent cries from a lyre !
Playing in a nostalgia fire !

64 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

For a wife beyond this life !
For a life beyond that wife !
That wife, my another I !
That life, my earthly cry !
So am I a celestial coal !
Burnning on eart with your soul !!!

By
Uluğ

Ankara- 13.01.1967

Türkçe tercümesi :

HAYÂT ÖTESİ HAYÂT ARKADAŞIMA

Ederim uykuya her an isyan !
İstemem geçmişi gömsün nisan !
Ey bu dünyâdan ölüm arzu eden,
Bana gel ! Bende bugün öldü beden !
Durma benden ne olursun ayrı !
Kimsem ah kalmadı HAK'tan gayrı !
Mevt dahi uğramıyor hâmem'e hiç !
Ölmüşüm çünkü tenim bir kerpiç !
Görürüm, gösterem, yok bir göz !
Köre kâfir görünür mümin göz !
Kimi sevsem kaçıyor, gül soluyor !
Tuttuğum sadece mâtem oluyor !
Ağlarım, güldü denir ! Gözde ferim,
Kalmamışken buna âh... gülerim !
Yeter artık ! Buna son ver Ya RAB !
Beni soy ! Sen bana don ver Ya RAB !

Hıçkırıklar 65

Bu odunlukta işim yok gideyim !
Sanki ormanda vaaz vermedeyim !
Bilmeyenler daha kendi adını,
Soruyorlar bana meçhul kanını !
Bil “Bayan X” dir o yârin ismi !
İsmi birdir ! Değişir hep resmi !
Nerde Ya RAB ? O kulak duysun hep,
Bütün efganımı susmuşken lep !
Nâr-ı hicranda çalar çünkü rebâp !
Nârı etmiş o sükûtuyla kebâp !
Hıçkırıklar kavuşur zevcesine,
Son verirsen şu hayât mevcetine !
Öyle bir mevce ki raksım mânen !
Öyle bir zevce ki aksim aynen !
Nâr-ı aşkınla tutuşmuş ömrüm !
Yanarım arzda semâvi kömürüm !

Uluğ,
Ankara – 13.01.1957

66 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

MECZUP ve DİLENCİ

Her sabah ben meclise giderken, bir fukara,
Gözlerini gözüme dikerek kara kara,
Arar bir şefkat izi ;
Uzatıp duâ kokan boş avucunu,
Göstererek kolunun çontulmuş bir ucunu,
Der – “Unuttun mu bizi ?
Unuttun mu orada bizim asıl Meclisi ?
Mumundan tüter iken ufak bir “benlik” isi,
Soruyor musun niçin ?
Kaniyor mu kâlbinde hâlâ o korkunç aşı ?
Yiyor iken pirzola, alıyorken maaşı,
Sızlar mı hâlâ için ?
Taksiye biniyorken hiç yâdına gelir mi ?
Patlayan tabanların, aç karnın, yâni yirmi
Meteliksiz günlerin !
Bir Reis-i Cumhurla tokalaşırken o el,
Der mi ? “Millet dâire ve benim yalnız pergel !
Hükmü yoktur dünlerin !”
Boy atmış kavak alay ederse toprak ile,
O ah yerde kalır mı ? Bizler bıraksak bile,
HAK bırakmaz yakarı !
En zorlu imtihanın köprü altında değil,
Saraylardadır ! Şimdi huzurumda gel eğil !
Haydi ve sadakanı !
Derhal belkemiğimden sıyrıp son etimi !
Atarım mendiline kap kanlı ceketimi !
Derim – “Yüzleme genci !

Hıçkırıklar 67

O sanırdı ki oldu Ulu bir Nay ! Bir kamış !

Demek onda verecek hâlâ bir varlık kalmış !

Beni affet dilenci !”

M.H.Uluğ KIZILKEÇİLİ

Ankara – 24.07.1959

KİRLİ DÜĞÜM

Yoktan gelenin âkıbeti asla dönümdür...
Mağrûr-u hayât olma ki encâmı ölümdür !
Murdarlığına dalma sakın, asla temiz dön !
Dünyâ dediğin çözmesi pis kirli düğümdür !
Değmez çekilen mihnetine zevk-u-sefâsı,
Sür'atla geçer, gölge gibi bir görünümdür !
Bir lokma gıdâ bir senelik zahmete borçlu,
İkbâli ise göz boyayan boş övünümdür !
Aldanma sakın aldatıcı rengine Feyzî !
Vidânıma bu söylediğim son övüdümdür !

Âlî Feyzî KIZILKEÇİLİ

SON SÖZ

Çölde savrulmak için rüzgâr uman kum gibiyim !
Her seher sönmek için şems gözeten mum gibiyim !
Savrulursam ya sönersem bana hiç ağlamayın,
Çünkü ben hâl-i hayâtta daha merhum gibiyim !

ULUĞ , 1956

İngilizcesi :

EPILOGUE

Like sand in a desert or a candle in dark night,
I am expecting always a tempest or a sun light...
Whether scattered or gone out I deserve mourning never,
For in this life I am dead so to say more than ever !

By, Uluğ

Fransızcası :

EPILOGUE

Comme une sable ou une lampe J'attends toujours se
lever,
Un vent dans mon desert, un soleil dans ma nuit !
Eparpille ou eteint, je n'ai rien a pleurer !
Etant plus mort que jamais en ce corps, cette tombe, ce
puits !

Par, Uluğ

70 Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ

Melih Hüzni Uluğ KIZILKEÇİLİ 71

Hiçkırıklar

ELBİT BİR GÜN YANAR BİR GÜMÜŞ İLE AYDIN
İNSAN DÜNYA DEĞİLEN KAĞNLIK BİR KAYNA
KAYNAĞI BİR GÜN İNİTİR
AĞRI Sİ ÇEKİMLER İNİTİR BİR KAYNAĞI
KAYNAĞI ZİMLERİNDEN DEĞİLEN BİR SÖZ
BİR GÜN BİR HİÇKİRDİKTİR

— MÜELLİFİN MANZUM ESERLERİ —

Hazreti Muhammed'in Nobel mükâfatına talip manzum «UluğName» kullıyatın birbiri tamamlayan 5 ciltten müteşekkildir.

1 — AdemName : Adem ne demektir, insan ve hayvan arasındaki felsefî farklar, doğanın ve ölünün esas mülakat, bir şehit, ruhunu nasıllı teslim eder ve gökce nasıl karşılıklar, suhul ve şifelerin sapık tavaftıdır, vasiyetnameleri ve sair...

2 — Hiçkırıklar : Türk edebiyatının en lirik eserlerinden biri; ha-kiki aşk şiirleri, mensheler, zıfat odasının felsefî mahiyeti, havatımdan gırtlı bir yanarak, gaiple konuşmalarım, fatiha süresinin iki dilde baktırı tercümesi ve sair...

3 — Kalkkahalar : Din ve dön muhtekirlerine mizahlı ikaz ve ırğalar, tasavvufî mikteler ve hicivler

4 — KıyametName : yirminci asrın en büyük semâvî tebliği (3 cilt bir arada) : Güneş sisteminin sırtarı, mübet ilmin yunluğ tarafından, mukaddes kınların şiirleri, ölüm, cennet, cehennem bağır ve ne-şir esvarının açılması, miracında gördüklerinin imkân ve seviye nisbetinde ifşası, kıyametlerin mâna ve tarihleri ve sair...

5 — Victor Hugo ve Ben : Fransanın bu en büyük şairi ile iki dilde manzum konuşmam, Dante ile bir mülakat, yabancı dillerdeki felsefî ve hicvî şiirlerim, dünyanın şaheser şiirlerinden razımen türkçe tercümelerim.

Önemeli işeyiniz :
Bay Uluğ Kızılkeçili
Cebesi caddesi 44/4
Ankara

Bağlica kitapçılarda bulunur.

Fiyatı 350 kuruş

Resimli Posta Matbaası Ltd Şirketi - Ankara